

Stimați profesori, iubiți părinți, dragi colegi,

Aș vrea să mulțumesc școlii pentru că mi-a oferit această oportunitate de a mă adresa, chiar și în condițiile actuale dvs. și doresc să spun că sunt onorat să mă aflu în această postură de șef de promoție la care am visat. Sunt recunoscător, de asemenea, în special, doamnei diriginte, Emilia Borza, pentru că a fost inspirația și motivația mea, pe parcursul celor patru ani, și una dintre primele persoane care m-a convins că am un anume potențial. Gratiudinea mea se îndreaptă și spre doamna director Marinela Zamfir, spre directorii adjuncți Diana Berindeie și Iulian Teodorescu, dar și spre întregului corp profesoral sau personalul auxiliar.

Momentul în care am conștientizat că aș putea avea șansa de a deveni șef de promoție a fost acum doi ani, când am transformat ceea ce părea o speranță deșartă într-un adevărat scop. Un scop pentru care am luptat și pentru care pot spune că mi-am dat silința. Am crezut că ziua în care voi primi acest titlu, în mod oficial, va fi una fericită. Dar ziua aceea încă nu a venit și nici nu va mai veni! Sunt trist, dar, în același timp, conștient că astfel de țeluri sunt efemere și că sănătatea, cei dragi, empatia, iubirea sunt valorile care contează, de fapt.

În urmă cu 2.816 zile, am intrat în instituția pe care acum o reprezint. Eram confuz, pierdut, necunoscând pe nimeni, mă simțeam ca o persoană ce intră pentru prima dată într-o cameră întunecată și caută întrerupătorul pentru a aprinde lumina. În teorie, planul era simplu. Însă drumul meu a fost anevoios. Am început prin a aprinde un simplu chibrit și am văzut oameni care treceau prin aceleași încercări ca mine. Cum era și normal, în acel întuneric, m-am lovit de unele lucruri. Adesea m-am întrebat care este scopul acestei căutări. Nici măcar astăzi nu am reușit să îl aflu. Au existat perioade, însă, în care am fost convins că l-am găsit. Acum știu că este departe acel întrerupător, căci sunt, încă, blocat în întuneric. Și, totuși, nu pot să nu îmi pun o întrebare: Dacă m-am înșelat, crezând că pot găsi acea lumină pe cont propriu? Dar nu e doar vina mea. În acești patru ani, școala m-a învățat că trebuie să lupt, că poate exista doar o singură persoană pe podium, pe locul întâi. Dar, prin această luptă, am devenit egoist. Am crezut că poate acea reușită îmi va aduce puțină lumină în întuneric. Îmi dau seama că am greșit și o pot recunoaște. Și vai, cât de departe de adevăr am fost! Îmi dau seama acum că drumul nostru abia a început. Îmi dau seama că, în ciuda a ceea ce mă așteptam, cea mai frumoasă amintire nu va fi cursa pentru acest titlu, nici măcar titlul în sine. Pentru că în acești patru ani, ceea ce am învățat, de fapt, este că voi ține minte persoanele ce m-au însoțit. Am înțeles, astfel, că scopul final nu este să găsec singur acel metaforic întrerupător, ci să descopăr oamenii care, unul câte unul, mi se vor alătura în această căutare.

Alex Ionuțaș, clasa a VIII-a D